

O modlitbě se říká, že je v první řadě úkonem spravedlnosti vůči Bohu, protože je jedním ze způsobů, jak Bohu dávat, co mu náleží. A protože je spravedlnost přirozenou ctností, nacházíme modlitbu i v jiných náboženstvích. Má mnoho forem a mnoho různých definic. Nejobecnější a nejuvěstičnější je asi pozvednutí naší mysli (duše) k Bohu. Takové pozvednutí mysli k Bohu může být vykonáváno mnoha způsoby. Pro křesťana v první řadě není modlitba pouhým přirozeným úkonem, ale je úkonem vycházejícím z víry. Proto se také v Písmu říká, že ani „nevíme, za co se máme modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá“ (Řím 8, 26). Pravá křesťanská modlitba tedy není pouze naše lidské vzepětí, ale náš postoj, v němž je přítomen a v němž nám pomáhá sám Bůh.

K Bohu pozvedáme svou duši, protože mu věříme. Přijímáme to, co nám říká, a odevzdáváme se mu. To zahrnuje chválu Boží jako výraz našeho vědomí o tom, kdo a jaký Bůh je, děkování jako výraz naší vděčnosti za přijatá dobrodiní i prosby jako výraz pokory a vědomí své slabosti spolu s odkázaností na Boha.

V neposlední řadě je modlitba také naší obětí. Je to zvláštní, protože pod slovem „oběť“ si obvykle představujeme něco jiného. Modlitba se však v Bibli (především v žalmech) jako oběť často označuje. Je to darování toho, co patří nám, Bohu. Co darujeme v modlitbě? Náš čas, který je asi jedinou věcí, která nám opravdu patří, a která je tím nejvzácnějším, co máme. Obětovat znamená darovat. Proto v modlitbě darujeme Bohu náš čas a s tím i sami sebe. A protože to není jen na nás, ale spolupůsobí s námi sám Bůh, má taková modlitba hluboký smysl a přináší své ovoce.

zdroje/doporučená četba

Ef 6, 18: V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry i za mne.

Katechismus katolické církve 2558—2565